

Hajóval megyek majd

*Most a csend, mint nagyanyám kendőjének
simulása a szövetkabát hátsó, rojtosabb felén.
Téged mindig így látlok, a pálmák közt,
hiszen nálam sok a zöld.
Feltehetően azért, mert hallottam,
hogy a növények nyugtatóként batnak.
Nagyapám éppen a kutyámmal társalog
lenn, a padon. Talán a téli éj szakáról,
melyben a libabőr fogant.
Én meg olyan régi, rojtos lapokat kutatok.
Talán találok egy olyan hajótörött tollából
származó, kis piszkos, ázott papírlapot. Melyre
csak annyi van írva:
Segítsetek, itt vagyok!
De hol? Kérdezhetném.
Még a fiókba is benézek.
Talán kezed még régen arra révedt.
De nem. Színész ujjaidban több az egoizmus.
Semmit sem hagytál itt magadból.
Pedig még a macskám szőrét is megtalálom. Csak a
macskám négy éve halott.
Téged meg nemrég dobozoltalak be.
Nincs egyesülés. Csak megállapodás van.
Csak két test köt véletlen csomót az önzésre.
Nem hibáztatom magam. Téged sem.
Talán csak a nagyapámat.
Mert ő minden este rátalál arra a kis piszkos, ázott
papírlapra. S megállapítja:
„Igen, segíték rajtad hajótörött.
Elmegyek majd, itthagynom unokám kutyáját a padnál,
a téli éjszakában, hol a libabőr fogant, s megmentelek.
Hajóval megyek majd, viszek rumot is,
hiszen a rumban van valami vitaminszerű,
meg mondjuk csirkebúst, hiszen a halból elegend van.”*

*Szóval nagyapámat bibáztatom.
Vagy csak irigykedek rá, mert ő képes megállapodni,
például a kutyámmal, hogy miről társalog,
a hajótöröttel és talán a nagyanyámmal.
Mert neki csak balkán csúszik a kendő a vállán.
Nem serceg, mint a sálad. De a sál az egyetlen, ami nem számít.
A többi mind megfoghatatlan érve annak,
hogy a testnek két oldala van, az egyik megállapodik,
a másik hánykódik, mint szegény hajótörött,
kit jó nagyapám megmentett.*